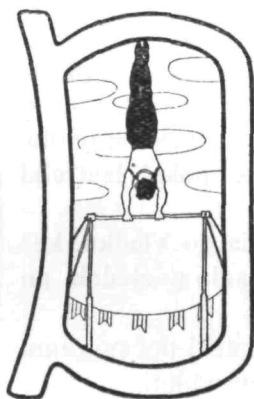

HASAN-AGINICA:

Vladko in zrakoplovi.

anes pridejo zrakoplovi!« je vršalo od ust do ust. Pa ne s strahom, bolj z nagajivo ravnodušnostjo. In pa tudi z radovednostjo, češ, kaj boš ti rekel, če ti povem to novico. Pa ta novica je bila že bolj stara, kajti čuti jo je bilo malone vsak dan. In tudi zrakoplovi so pripluli že večkrat nad mesto. Seveda tisti, ki jih še niso videli, so se zbal bomb in s strahom pričakovali kaj bo. Človek ima to dobro lastnost, da se hitro privadi vsemu, tudi neprijetnostim.

»Pa naj pridejo!« so ravnodušno odgovarjali ljudje. Saj jih vsak dan pričakujemo!«

»In če pridejo, jaz ne grem nikamor,« je smeje se zatrjevala Tončka. »Midva ostaneva tu in ne bova bežala, kajne Vladko?«

Mali je pokimal. »Bodo metali bombe?« je izpraševal. »Na naju menda ne bodo merili.«

»Pa saj imam jaz puško!« je vzkliknil.

»Saj res,« se mu je smejala Tončka. »Ti boš s svojo puško streljal nanje, pa bodo gotovo bežali.«

»Ja, ja!« je radostno skakal Vladko. —

Šel je in poiškal svojo puško. Pa če bi jo drugi z lučjo iskali ob belem dnevu, je ne bi našli.

Tako skrivališče si je našel mali prebrisanček za svoje dragocenosti. Ali uganete? Seveda ne. V peči, kjer so kurili samo pozimi je imel celo kramo. Tudi takih stvari je skrival tja, ki jih je mamica potem zaman iskala po celi hiši!

»Jo že imam!« je pritekel k Tončki.

»Le glej, da boš dobro meril!«

Takoj je poizkusil. Vlekel je stol k oknu, ki ga je odprl. Nastavil si je puškino kopito na ramo in meril proti nebu. Pa mu je nagajalo.

»Eh!«, je nevoljno vzdiknil. Drevo, ki je molelo svoje z jabolki obložene veje notri v okno, mu je bilo napoti.

Zlezel je s stola in mahnil pred hišo poizkušat. Tončka je kuhala in pospravljala ter že pozabila na zrakoplove, ko zasliši, da jo Vladko na ves glas kliče. Koj nato je že tudi pritekel v kuhinjo in klical: »Plan, plan!« Hotel je reči aeroplan kakor je slišal odrasle in kar pomeni zrakoplov, kar gotovo že majhni čitateljčki tudi vedo.

»Beži, beži«, se mu je smejala Tončka. »Kje?«

»Res, res. Pojdi gledat!« je skoro užaljen zatrjeval in jo vlekel za roko.

Pa je bilo res. Začulo se je močno streljanje z griča nad mestom in vmes vršanje zrakoplovnega motorja. Dasi je nevarno na prostem, vendar bi vsak rad opazoval zanimivi in lepi prizor: kako kroži velikanski zrakoplov nad mestom in se umika izstrelkom, ki pokajo okoli njega.

Tončka je vzdignila Vladkota v naročje in stekla ž njim na vrt. Tam so že ostali stanovalci hiše gledali in se živahno razgovarjali.

Pokanje topov in strojnih pušk tako od blizu je bilo silno. Pa ni nič motilo gledalcev. Njihove oči so se zagledale v dva lepa ogromna ptiča, ki sta plula prav nad njimi zdaj višje zdaj nižje. Dobro so razložili pilota, ki je vodil zrakoplov. Spodaj in zgoraj, na desni in levi so pokali izstrelki in čarobno ovijali zrakoplova za hipe v dim.

Tončka, ki je zanimivo zrla v lepi prizor, se je ozrla po Vladku, ker ga ni čutila poleg sebe. Ni ga bilo poleg. V strahu je naglo pogledala po vrtu in ga opazila na drugem koncu vrta.

»Oj, ta otrok! Nič se ne boji«, se je hudovala. »Kaj neki počenja tam sam« je rekla glasno in se mu bližala, tako, da je ni mogel videti.

Vladko je stal na vrtni klopi zelo važen in resen. Držal je v rokah svojo puško in — streljal ž njo zrakoplove. Vsak hip je izprožil petelina in pri tem klical: »Bumf, bumf, bumbumbumf, bum, bum!« Kakor bi hotel s svojim glasom izpolniti pomanjkljivo puško.

»No, ali si katerega zadel?« se je zdajci oglasila Tončka.

»Sem, sem. Vidiš, kako se kadi?« je navdušeno vzdiknil mali branitelj.

Zrakoplova, ki sta se med tem ali zbala naših strellov; ali pa sta imela druge namene, sta se obrnila.

Vladko je videl, da ju je »pregnal« s svojo puško, se je nečesa domislil in urno splezal s klopi. Puško je vrgel v travo in stekel po vrtu.

»Kam pa tečeš?« je zaklicala za njim Tončka.

»Rešpetin«, ji je v teku odgovoril.

»No zdaj bo pa spet kaj« si je mislila Tončka in se vrnila k ostalim. Zrakoplova sta se dvignila in polagoma odplula proti zahodu. Gledali so za njima.

S francoske fronte: Zbirališče nemških aeroplanov, označenih s črnimi križi. 9

»Bežijo!« se je oglasil zadaj nekje Vladko. To je zvenelo tako ponosno-radostno, da so se vsi hkratu ozrli. In vsi hkrati so bušili v tako pristrčen smeh, kakor bi zagledali pred seboj samo velikonočno gnjat in medeno potico. Pa je bilo res smešno videti.

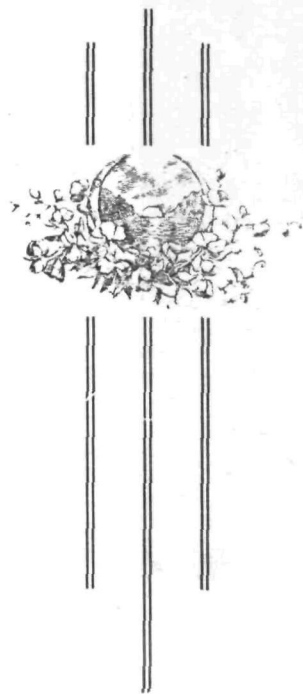
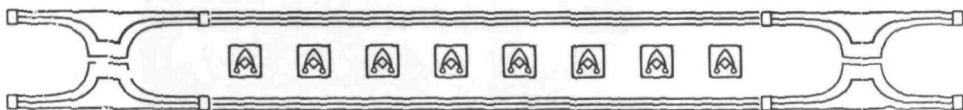
Vladko je široko stal, glavico skoro na tilniku in gledal v nebo skozi svoj »rešpetin«. Ta njegov »rešpetin« je bilo pa tudi nekaj izredno smešnega. Dedek je med podstrešno kramo iztaknil star daljnogled in ga prinesel malemu. Ta daljnogled pa ni imel nobene šipe in je bil votel. Videti je bilo skozi odprtine oči.

Vladka je glasni smeh le zmotil, da je sklonil glavo. Njegove očke so se prešerno smejale skozi daljnogledovi odprtini. In smejal se je še on z ostalimi in od veselja poskočil. —

Zvečer pa se je navihanček pobahal Šibenikovemu Poldetu: »Pa smo jih le!«

Tončki je pa tožil, da ga glavica boli in kazal na tilnik.

»Zakaj si pa tako gledal skozi tvoj »rešpetin!« ga je ta podražila.

V težkih slutnjah.

Kje si, da ni mi srce več veselo! —

Vesna iz dalje je prihitela,

vsa zasopla in ostrmela:

Kje si?

Ptički zapeli so v mladem gaju

pesmi žalostne, tajnotihe,

koč da so čuli vse tožbe, vzdihe
moje.

Ah, tam v daljavi je polje krvavo,

tam skrivnostno bučijo vetrovi,

tam zijajo črni grobovi . . .

Kje si! . . .

Josip Kralj.

